

på jordbruksnäringen. Genom import af råvaran öfvergår bränvinsbränningen i vårt land från en fördel för svenska jordbruket till förmån för utlandet, utan att de skadliga följderna derigenom i någon mån minskas.

Det är sorgligt att staten behöfver ockra på denna fabrikation. Men då nu så illa är, anser jag det hafva skäl för sig att försöka i någon mån bevara fördelarne, då vi icke kunna undvika olägenheterna. Detta kan enligt min tanke ske genom att belägga artikeln majs med införseltull.

På grund af hvad jag ofvan anfört, får jag vördsamt föreslå,
att Riksdagen beslutar pålägga artikeln majs införseltull med 30 öre per kubikfot.

Om remiss anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Carl Magni.

N:o 104.

Af Herr **Carl Magni**: *Angående höjning af tullsatserna å bränvin, sprit och vin.*

Vid betraktande af de tullsatser, som enligt gällande tulltaxa äro åsatta bränvin och sprit samt vin, jemförda med skatten för inom landet tillverkad bränvin, finner man att, vid bestämmandet af nämnda tull och skatt, den åsigten i allmänhet gjort sig gällande, att konsumenten af den simplare varan bör betala proportionsvis högre afgift till staten än konsumenten af den finare. Så får konsumenten af en kanna bränvin eller sprit betala till staten 80 öre om den är tillverkad inom landet, 95 öre om den är tillverkad i Frankrike och derifrån sjövägen direkt införd, och 1 krona 30 öre om den är annorstädes tillverkad eller på annat sätt införd. Deremot får den, som konsumerar viner, införda på buteljer, betala i tull och således till staten endast 55 öre per kanna. Jemför man vidare tullsatserna eller skattebeloppet mot värdet af den

konsumerade varan, så blir obilligheten af de antydda tullsatserna ännu mer i ögonen fallande. Man finner nemligen då, att för hvarje konsumerad kanna bränvin, tillverkad inom landet, tillfaller staten minst hälften, ofta inemot $\frac{2}{3}$ af partiförsäljningsvärdet, och att för hvarje importerad kanna bränvin eller sprit, om man undantager det på buteljer införda, statens inkomst varierar emellan ännu högre belopp. Konsumenten af vin, af till och med 21 % alkoholhalt, infördt på buteljer, hvilket antagligen är det finaste slaget, betalar deremot till staten icke mer än ungefär $\frac{1}{10}$ af varans handelsvärde. Af det ofvan anförda framgår tydligt, att beskattningen faller tyngre på konsumenten af bränvin eller de simplare slagen af spritvaror, än på konsumenten af vin. För min del kan jag icke finna skälet, hvarför den ene individen bör gynnas framför den andre. Det vore derföre enligt min åsigt välbetänkt under alla förhållanden, och i synnerhet under sådana som de närvarande, då man är nödsakad söka efter ökade inkomster för fyllande af statsbehofven, att genom utjemnande af befintliga oegentligheter bereda staten inkomst.

En billig och rättvis utjemning i dessa antydda missförhållanden skulle till någon del vinnas, på samma gång den beredde staten en välbehöflig inkomst, om införseltullen å alla i tulltaxan under rubriken bränvin och sprit samt vin förekommande varor, hvilka icke redan äro åsatta tull, motsvarande minst hälften af partihandelsvärdet, blefve till en sådan tullsats förhöjda.

På grund af hvad jag här ofvan anført, vill jag vördsamt föreslå, att Bevillnings-Utskottet, vid företagen granskning af nu gällande tulltaxa, ville, i hvad densamma rörer införseltullen af bränvin och sprit samt vin, föreslå Riksdagen att höja tullen å nämnda varor till minst hälften af det nuvarande handelsvärdet, der icke motsvarande tull enligt nu gällande tulltaxa redan är åsatt.

Om remiss anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Carl Magni.

Häruti instämma:

A. F. Petersson.

J. August Sjö.

C. I. Bengtsson.

L. J. Larson.